

1. fejezet

A Törtető

Ha volt valaki a Clason-Hill Trust Corporationnál, akire illett a „Törtető” jelző, az csakis Joe lehetett. Keményen dolgozott, hajtotta magát, a csúcs felé tartott. Legalábbis ő így tervezte. Az ifjú Joe ambíciójának csak a csillagos ég szabhatott határt.

Ám időnként mégis úgy érezte, minél keményebben hajt és minél gyorsabban végzi a munkáját, a céljai egyre csak távolodnak. Úgy látszott, minden törtétese dacára hiába töri magát, nem kap vissza sokat.

A rengeteg munka mellette azonban Joe-nak nem is nagyon volt ideje elgondolkodni ezen. Pláne egy ilyen napon – péntek volt, egy héttel a negyedév vége, a vészesen közeledő kritikus határidő előtt. Joe nem engedhette meg magának, hogy ne teljesítse negyedévi értékesítési kvótáját.

Már majdnem véget ért a délután, amikor Joe úgy döntött, hogy viszonzást kérj egy korábbi szívességért. Csakhogy a telefonbeszélgetés nem alakult valami jól.

- Carl, ezt most nem mondhatod komolyan – Joe vett egy nagy levegőt, nehogy a másik kihallja hangjából a kétségbeesést – Neil Hansen? Ki a fene az a Neil Hansen? Nem érdekel, mint ajánl, teljesíteni tudjuk a specifikációt... Várj! Ugyan már, Carl! Tartozol nekem egy szívességgel! Tudod jól te is! Ki húzott ki a slamasztikából a Hodges-ügyben? Carl, ne tedd le.... Carl!

Joe kikapcsolta a „beszéd” gombot vezeték nélküli telefonján, és minden erejét összeszedve nyugodt mozdulattal tette le a készüléket. Vett egy még nagy levegőt.

Joe minden áron meg akart szerezni egy nagy ügyfelet. Úgy érezte, bőségesen megdolgozott érte és kiérdemelte – és szüksége is volt rá a harmadik negyedévi kvótájához. Az első negyedév éppen hogy nem jött össze, és aztán a másodikban is alatta maradt. Két melléfogás... Joe nem is akart gondolni arra, mi lesz, ha harmadszor is kudarcot vall.

- Joe! Jól vagy? – kérdezte valaki. Joe felnézett és megpillantotta a munkatársa, Melanie Matthews aggódó arcát. Melanie jóindulatú, igazán kedves ember volt. Épp ezen tulajdonságai miatt Joe-nak komoly kétségei voltak azt illetően, hogy meddig húzza a hetedik emelet kőkemény konkurenciára épülő környezetében.

- Persze – mondta.

- Carl Kellerman volt az? A Nagykutya ügyben?

- Igen – sóhajtott Joe.

Nem kellett magyarázkodnia. Mindenki tudta a hetedikén, hogy kicsoda Carl Kellerman. Nagyvállalati tanácsadó, aki a megfelelő céget kereste az egyik ügyfele számára. Akit Joe egyszerűen csak a Nagykutya becenevéen emlegetett.

Carl azt mondta, a Nagykutya vezére szerint Joe cége „nem rendelkezik elég tekintéllyel és befolyással” az ügylet lebonyolításához. És most egy totál ismeretlen alak aláért az ő ajánlatának. Carl váltig állította, hogy nem tehet már semmit az ügyben.

- Egyszerűen nem értem – folytatta Joe.

- Úgy sajnálom, Joe – mondta Melanie.

- Tudod, van az ügy, hogy a bika győz – Joe magabiztos mosolyt erőltetett az arcára, de közben csak Carl szavai jártak a fejében. Miután Melanie visszament a saját íróasztalához, Joe elgondolkodott. *Tekintély és befolyás...*

Pár perccel később felpattant és odasietett Melanie-hoz.

- Figyelj, Mel!

A nő felnézett.

- Emlékszel, hogy a múltkor beszéltünk Gusszal, és mondott valamit egy nagyon menő tanácsadóról, aki valahol előadást tart a jövő hónapban? Hogy is hívtátok? Talán Kapitány?

- Elnöknek. A neve Pindar – mosolyogta el magát Melanie.

Joe csettintett az ujjával.

- Ez az! Ő az az alak. És a keresztnéve?

- Hát... nem is tudom – Melanie összeráncolta a homlokát, majd megvonta vállát – Nem hiszem, hogy valaha is hallottam volna. Mindenki csak az Elnöknek hívja, vagy egyszerűen Pindarnak. Miért? Elmennél az előadására?

- Ja... talán – de Joe-t nem az a bő hónap múlva esedékes előadás érdekelte. Őt csak egy dolog érdekelte – az, aminek jövő péntek előtt be kellett következnie, még mielőtt véget ér a harmadik negyedév.

- Arra gondoltam, hogy ez az alak egy igaz nagyágyú, ugye? Óriási összegeket kér a tanácsadásért, és csakis a legnagyobb, legjobb cégeknek dolgozik. Hatalmas a tekintélye. Tudom, hogy meg tudnánk felelni a Nagykutya elvárásainak, de aduászokra lenne szükségem, hogy visszanyerjem azt az üzletet. És befolyásra. Van ötleted, hogy léphetnék kapcsolatba ennek az Elnöknek az irodájával?

Melanie úgy nézett Joe-ra, mint aki kijelentette, hogy birokra szándékozik kelni egy óriás szürkemedvével.

- Egyszerűen fogod magad és felhívod?

- Hát persze. Miért is ne? – vont a vállát Joe.

Melanie csak rázta a fejét.

- Fogalmam sincs, hogy tudnád elérni. De miért nem kérdezed meg inkább Gust?

Miközben Joe visszament az asztalához, azon tűnődött, vajon hogyan is tudott Gus ilyen sokáig a Clason-Hill Trustnál maradni. Sosem látta igazándiból *dolgozni*. Pedig Gusnak saját, zárt irodája volt, míg Joe, Melanie és egy tucat társuk a hetedik emelet nyílt terén osztozott. Egyesek szerint Gus a korára való tekintettel kapott külön irodát. Mások azt mondták, hogy kiérdemelte.

Ha hinni lehetett az irodai pletykák, Gus már évek óta nem szerzett egyetlen ügyfelet sem, és a vezetőség merő lojalitásból tartotta meg. De a másik végletről is suttogtak, miszerint Gus fiatalkorában kiemelkedően sikeres volt, és mára már anyagilag teljesen függetlenítette magát – a millióit a matrac alá dugta, és külön magánzóként, nyugdíjas tempóban élte az életét.

Joe nem hitt a szóbeszédnek. Biztos volt benne, hogy Gus igenis hozott ügyfeleket. De nehézségre esett az értékesítés szupersztárjaként tekinteni rá. Gus úgy öltözködött, mint egy egyetemi tanár az angol tanszékről, és inkább emlékeztetett nyugalmazott vidéki orvosra, mint aktív üzletemberre. Nyugodt és könnyed modora, reménybeli ügyfelekkel folytatott telefonos csevegései (amelyekben úgy tűnt, mindenről esik szó, csak pont az üzletről nem) és hosszú, kiszámíthatatlan szabadságai révén Gus egy letűnt korból visszamaradt kövületnek látszott.

Nem éppen egy törtető típus.

Joe megállt Gus nyitott ajtaja előtt és halkán bekopogott.

- Bújj be, Joe – szólt ki Gus.

- Szóval most azonnal fel akarod hívni és személyesen beszélni is vele? – Gus megpörgette nagy Rolodex névjegytartóját, és gondosan kiválasztott egy számárfüles kártyát. A telefonszámot kimásolta egy cetlire, amit átnyújtott Joe-nak, majd nézte, ahogy az azonnal beütötte a számot drótnélküli készülékébe.

- Péntek délután?

– Joe elmosolyodott. – Igen, pontosan ez a tervem.

Gus elgondolkodott és bólintott egyet.

- Egy dolgot meg kell hagyni neked, Joe. Van benned ambíció, és ez tiszteletreméltó dolog. – Miközben beszélt, Gus szórakottan piszkálgatott egy tajtékpipát. – Ha valakire illik nálunk az a szó, hogy törtető, akkor az te vagy.

Joe örült az elismerésnek.

- Köszönöm, Gus – mondta, és visszament a helyére.

Gus utána szólt.

- Még ne köszönd meg.

Már az első csengetés után vidám hang köszöntötte Joe-t. A hang gazdája egy nő volt, aki Brendának nevezte magát. Joe bemutatkozott, elmondta, hogy fontos lenne találkoznia az Elnökkel, majd felkészült a várható hárítások elhárítására.

Brenda válasza megdöbbenette.

- Persze, hogy tud Önnel találkozni. Holnap délelőtt át tudna jönni valamikor?

- Ho... holnap? – dadogott Joe. – Szombaton?

- Igen, ha ez Önnek is megfelel. Nyolc óra nincs túl korán?

Joe alig tudott megszólalni.

- N... nem kéne előbb egyeztetnie vele?

- Á, dehogy – jött a higgadt válasz. – Biztos jó neki a holnap reggel.

Rövid csend állt be. Joe kezdte azt hinni, hogy a nő összekeveri valakivel. Valakivel, akit ez a Pindar valóban ismer.

- Hölgyem – szedte össze magát végül. – Azt ugye tudja, hogy ez lesz az első találkozási pontunk vele?

- Hát persze – válaszolt vidáman Brenda. – Ön nyilván hallott az Üzleti Titkáról, és meg akarja tudni, mi az.

- Nos, hát, igen, erről van szó, többé-kevésbé – mondta Joe. Üzleti Titok? Ez az ember hajlandó megosztani vele az Üzleti Titkát? Joe el sem tudta hinni, mekkora szerencséje van.

- Holnap lesz az első találkozási pontunk – folytatta Brenda. – Ezt követően, ha Ön elfogadja a feltételeit, további találkozókat fognak megbeszélni, amelyeken megmutatja a Titkát.

- Feltételeit? – Joe elkomorodott. Ezek a feltételek biztos valami súlyos konzultációs vagy megbízási díjat jelentenek, amit aligha tudna megengedni magának. És még ha lenne is rá fedezete, biztos fel kéne mutatnia mindenféle előkelő referenciákat is. Érdekes egyáltalán folytatni? Vagy inkább próbáljon meg elegánsan kihátrálni már most?

- Persze, persze – mondta végül. – És... ööö... mik is ezek a feltételek?

- Ezt majd személyesen mondja el Önnek az Öreg Ember – mondta kuncogva Brenda.

Joe leírta a megadott címet, elmotyogott egy köszönömöt és letette a telefont. Holnap találkozni fog – minek is nevezte az a nő? – az Öreg Emberrel.

De vajon miért kuncogott?